

CÙNG "DU NGOẠN ĐÓ ĐÂY" VỚI NGỌC HẠNH

* Trịnh Bình An

"Of all the books in the world, the best stories are found between the pages of a passport" (Tạm dịch: "Trong tất cả sách trên đời, những câu chuyện hay nhất được tìm thấy giữa những trang cuốn sổ thông hành")

Câu nói trên có lẽ đúng cho trường hợp Ngọc Hạnh, tác giả rất nhiều bài viết về du ngoạn. Bài viết của Ngọc Hạnh đã xuất hiện đều đặn trên nhiều trang báo giấy và báo điện tử trong một thời gian dài. Rồi thể theo lời năn nỉ của bạn bè gần xa, tác giả đã gom in thành tập, tất cả được 4 tập sách, tổng cộng gần 100 chuyên du ngoạn khắp thế giới!

"Những câu chuyện trong sổ thông hành" của Ngọc Hạnh mang cái tên một nơi nào đó trên trái đất: Barcelona, Peru, Chile... để kể về đất nước và con người. Đất nước gồm có thiên nhiên, kiến trúc, khí hậu... Con người gồm có sinh hoạt, lễ hội, sản vật, ẩm thực... Tất cả được tác giả mô tả một cách tỉ mỉ nhưng gọn gàng.

Có thể nhận ra tác giả không là người viết chuyên nghiệp về du lịch, chuyện đang kể ngon trớn có khi bị ngắt ngang như thể người kể đang ngắm nhìn cảnh vật thì bị ai đó níu tay lôi ra nơi khác. Nhưng nhờ vậy tạo ra cảm giác gần gũi với bạn đọc, vì đó mới thật là "cái nhìn" của người du ngoạn bình thường, la cà đây đó, ngắm nơi này chút, nơi kia chút; không chủ đích, lung tung nhưng mà... vui!

Nói là lung tung nhưng nhiều nhận xét rất tinh tế. Ví dụ câu sau:

"Via hè 6-7 mét rộng, bằng phẳng, sạch sẽ. Xe cảnh sát đậu trên vỉa hè vẫn còn lối đi cho khách bộ hành".

6,7 mét là rộng cỡ nào? Thật khó hình dung. Nhưng khi nói xe hơi đậu ngay trên vỉa hè mà vẫn đi bộ bên cạnh thoải mái thì đúng là... rộng thật. Tác giả đã khéo léo "vẽ" ra một bức tranh đường phố thật rõ ràng, sinh động.

Và đây là một câu thắc mắc, cho thấy tác giả là người thích để ý tới những điều thực tiễn và cũng khá... lý sự:

"Các lạch nước lộ thiên, khoảng hơn một tác bề ngang, nước trong veo dù chung quanh có cây to nhiều lá. Tôi nghĩ lá vàng khô sẽ rơi xuống lạch và làm bẩn nước mới phải. Tôi cũng chẳng thấy người làm vườn hay công nhân dọn dẹp nhưng các lạch dài, lối đi sạch sẽ, các vườn hoa thơm tất gọn gàng, không biết họ quét dọn, chăm sóc cây cảnh lúc nào?"

Đa số người xem hẳn chỉ tấm tắc khen "Ui, nước sạch ghê hen!" ít ai bận tâm tới việc cây nhiều nhưng không thấy lá rớt trên mặt nước, cũng không thấy người quét dọn. Qua nhận xét trên, tác giả ngầm cho thấy một cách tổ chức du lịch vô cùng khéo léo, đó là giữ cho quang cảnh tuyệt đối sạch sẽ trước mắt du khách, không chỉ

sạch ở chỗ nước trong leo lẻo, mà còn sạch luôn bóng dáng cái chổi, cái vợt, cái gắp, sạch cả bóng người mặc đồng phục qua lại.

Tới câu này, không khỏi phì cười. Tác giả tỏ ra thích thú với những điều nhỏ nhẹ, âm áp xảy ra chung quanh:

"Một chị mua được khăn quàng bằng tơ dệt tay thích lắm tuy hơi đắt và mỗi thứ chỉ có một cái. Người chồng ga-lăng bảo đắt cũng được miễn em vui là tốt rồi".

Du ngoạn – ra là thế, không chỉ ngắm nghía phong cảnh đẹp, xuyết xoa món ăn ngon, trầm trồ người lạ mắt, mà còn vui vẻ tùm tùm cười thầm với những mảnh tình đời thường vô tình chụp bắt được. Nó có vị chua chua, ngọt ngọt như món me ngào, xoài ngâm, cóc dầm bán lề đường, rất rẻ tiền nhưng khiến ta nhớ hoài không quên.

"Travel far enough, you meet yourself" (Tạm dịch: *"Đi du lịch nhiều đi, rồi bạn sẽ tìm thấy chính mình"*)

Cảnh lạ, người mới, trong túi lại... rùng rình, tâm trạng chắc chắn thoải mái nhẹ nhàng, nhưng không vì thế, tác giả có thể quên một mảnh đất nhỏ bé, nghèo nàn có tên... Việt Nam:

"Trời chiều, nắng nhạt, gió mát tôi băng khuông nhớ quê nhà, nhớ bãi biển Vũng Tàu, Nha Trang..."

Dù đi đâu, ở đâu, nhưng bóng dáng quê cha đất mẹ vẫn phảng phất trong trí óc như nhắc nhở "Tôi là người Việt Nam".

Thế nhưng, "cái tôi" ở Ngọc Hạnh không chỉ dừng lại ở màu da, tiếng nói, mà đó là cái tôi của con người – con người biết rung động trước những điều vi tế nhất:

"Biển xanh, mây trắng ánh tà dương nhuộm hồng đám mây phương Tây. Nhiều người thu hình chiều tà trên biển vào máy ảnh từ lúc tàu kéo neo rồi bển đến lúc ra khơi. Một chút bùi ngùi khi thấy những người làm việc tại bến cảng đưa tay vẫy vẫy chào con tàu..."

Bà Huyện Thanh Quan khi bước tới Đèo Ngang phải chăng cũng đã bùi ngùi như thế?

Tục ngữ Việt Nam: *"Đi một ngày đàng – Học một sàng khôn"*.

Câu tiếng Anh tương đương: *"The world is a book and those who do not travel read only one page"*.

Du ngoạn là thú vui hấp dẫn nhưng không phải ai cũng có điều kiện thực hiện. Do đó, người được du ngoạn qua những trang sách coi như lượm được chiếc vé "an ủi".

Người được dịp du ngoạn đó đây là người may mắn. Ngọc Hạnh viết, kể lại những câu chuyện thú vị cho người khác nghe, đó là chia xẻ sự may mắn với những người khác.

Và nhờ có những "câu chuyện qua cuốn sổ thông hành" của tác giả Ngọc Hạnh nên nhiều người, dù không đi ra khỏi nhà, vẫn có dịp biết được những điều kỳ thú của nhiều nơi chốn trên thế giới.

* *Bài viết: Trịnh Bình An.*

* *"Du Ngoạn Đó Đây - Tập 4". Tác giả: Nguyễn Thị Ngọc Hạnh. Nhóm Cô Gái Việt xuất bản (Virginia, 2017).*

* *Ấn phí: \$15.00.*